

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. Ł.
przeciwko L. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu przez adw. M. K. – K. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany L. [...] sp. z o.o. z siedzibą w J. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 grudnia 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje wyrażona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanka przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wskazuje się, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), wymaga sprecyzowania tych przepisów, oraz wskazania, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, nie publ.). Skarżący powołał się na występujące rozbieżności interpretacyjne wyrażane w judykaturze w przedmiocie wykładni art. 185 ust. 1 w zw. z art. 29 ust. 1 pkt 1 oraz art. 186 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 469 ze zm.), które sprowadzają się do odmiennej oceny dopuszczalności drogi sądowej do dochodzenia naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym polegającym na dokonaniu zmiany stanu wody na gruncie. Należy mieć jednak na względzie, że stanowisko co do tej kwestii prawnej wyrażone w powołanej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r.,

III CZP 27/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 119) spotkało się nie tylko z krytyczną oceną w piśmiennictwie prawniczym (por. Glosa do uchwały Beaty Janiszewskiej, OSP 2009, nr 6, poz. 68), ale także nie zostało podzielone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., I CSK 501/13 (OSNC 2015, nr 5, poz. 62). W tym ostatnim orzeczeniu wskazano także na inne orzeczenia Sądu Najwyższego zapadłe już po podjęciu wyżej powołanej uchwały, w których także przyjęto, że w rozważanym przypadku droga sądowa jest dopuszczalna. Można więc uznać, że odnośnie do przedstawionych w skardze kasacyjnej wątpliwości co do wykładni wskazanych przepisów istnieje obecnie jednolita linia orzecznicza, w której poddano krytycznej ocenie argumenty wskazane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r. dla stanowiska przeciwnego o niedopuszczalności drogi sądowej. W tej sytuacji, skoro jednocześnie nie wskazano w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nowych argumentów jurystycznych wykazujących występowanie w dalszym ciągu wątpliwości co do wykładni tych przepisów należy stwierdzić, że nie istnieje przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia stwierdzić również należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystraczające motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślić bowiem należy, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącego uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie zasądzenia od strony pozwanej zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 - 3 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

[l.n]